

årrawarraastanud ja Leno süddas lõhkes walluga, et se aissi Turri käest sündinud ja nuttiškumad silmapiissarad.

Jubba oolid paar náddalid mõda läinud, kui uus tallitaja tahtis rahvast walla-maease kõrko kutsuda, kus kõik pidid koos olema. Selle páwa hommiko firjutas Turri Lenule nenda:

„Minno armas Leno! sa tead mis aissi sinno armsa iessa maeas pari náddala eest sündis, mis minno tõ peab olema; agga ma ollen fest ilma súta, tui laps, mis tánnas júnnib. Et ma nüüd omma súddame wallo párrast siin rahva seas ennam ei woi ellada, siis ollen nõuks wótnud, poësi wálja wótt ja ühhe laewa peale madrusekš miñna ja tükki teiste ma-ilma jággude sisse átrapur-jutada, kus tükki wðeras rahwas ellab ja minno elloluggust tegi ei tea: Ella tuhhat korda terwest ja katso mind iggaweste árra-unnuštada, fest meie silmad ei sa siin ilmas teine teist mitte ennam náhha: Ma tunništan ja wannun selle peale, et ma ilma súta

„ollen; agga kes ussub mind! Kül Jummal úksford awwalikkus teeb, sel surel üles-tõušmise páewal, kus kõik peab awwalikkus sama. Ella terwest tuhhat korda, sedda so-wib sulle so naabrimees Turri.“

Kui Leno sedda kirja olli luggenud, puhkes nutma, sest se wallutas temma súddames, et Turri ilma súta jutto alla sanud, misest kõik ma-ilm tais olli ja kes ehk mis läbbi sedda woib heaks tehha? mis pahhats olli läinud! Nüüd láks Leno iessa jure ja náitas temmale ramatud, mis Turri olli saatnud, ja kui wanna mees sedda olli luggenud, jái mótlema ja wótsid tütrega nõuks veel ühhe forra holega otsida, mis nemmad tánnine veel ei olnud Steinud.

Adul olli rohho aedas úks wðeraste tubba, kus legi muul aeal ei kainud, kui agga siis, kui wðerad oolid ja muido náddala otsa koh-hendamata seis. Ado kutsus omma súlast Jakobit ja káskis tedda sedda tubba illusaste üleskorristada ja puhtaks pühkida ja láks issi ka liggi. Kui Jakob ridest tekkid parranda